

DOI: <https://doi.org/10.51209/platform.1.7.2023.208-227>
УДК 7.034.7:39(447)

Анатолій Іванович БРОВЧЕНКО,
кандидат педагогічних наук, доцент,
Київський університет імені Бориса Грінченка,
Київ, Україна,
e-mail: a.brovchenko@kubg.edu.ua,
ORCID: 0000-0001-8772-0999

УКРАЇНСЬКЕ НЕОБАРОКО В АРХІТЕКТОНІЧНИХ ВИДАХ ТВОРЧОСТІ ЯК ОДИН ІЗ НАЦІОНАЛЬНИХ САМОІНДИФІКАТОРІВ

Анотація. У статті розкриваються феномени українського бароко і необароко та його значення для самоіндіфікації українського етносу в умовах сучасних соціально-економічних потрясінь, утвердження української державності, глобалізаційних процесів, розмивання національних ідентичностей. У ньому вбачається засіб виявлення «українськості» через неповторні культурні традиції у жорсткому світі конкуренції держав, націй. У матеріалі подаються особливості європейського художнього стилю бароко, який проник у всі види мистецтва та породив у європейських країнах свої національні школи. Європейське бароко, що лягло на благодатний «ґрунт» України, під впливом народного мистецтва, естетичних смаків та ідеалів, набуло національних ознак, місцевої самобутності й отримало назву «українське бароко» або «козацьке бароко».

Підкреслюється, що однією із головних особливостей художньої творчості українців є декоративність та, що бароко мало значний вплив на українську культуру.

Зазначається поєднання в українському бароко досвід європейського мистецтва з своєрідністю етнічного розуміння прекрасного в мистецтві.

Вплив бароко був на стільки сильним, що навіть народне мистецтво, яке є досить консервативним, зазнало його. Указується, що українське бароко є одним із джерел українського авангарду, а останній можна зрозуміти як своєрідне «необароко». Проводиться думка, що барокова культура України має трьохсотрічну історію та вважається проявом національної ідентичності та символом української державності. В наш час українське бароко та необароко проявляється у сучасній архітектурі, декоративно-прикладному мистецтві, дизайні, образотворчому мистецтві як прояв риси національної свідомості наповнені власним історичним досвідом.

Автор наводить приклади проявів мотивів українського необароко, бароко в архітектурі, дизайні. Зокрема акцентується увага на присутності бароковості у колекціях одягу, меблів відомих у світі українських дизайнерів, котрі репрезентують Україну на міжнародних виставках.

Ключові слова: українське бароко, необароко, мистецтво, дизайн, традиційне народне мистецтво, архітектура, індифікатор.

Вступ. Соціально-економічні потрясіння, глобалізаційні процеси майже у всіх галузях суспільного життя поставили Україну перед складною проблемою розвитку української нації, національної самоідентифікації, збереження етнічного здоров'я. У цих умовах самозбереження «українськості» є важливим фактором, який потребує творчого підходу у всіх галузях буття, по відношенню як до внутрішнього об'єднуючого чинника держави, так і до зовнішнього, що вирізняє в цьому

жорстокому конкурентному світі масового виробництва, масової культури.

Постановка проблеми. Глобальна культура – це «структура спільних відмінностей». Українська культура довгий час була ізольована від світу, а етнокультуротворення було на довгий час пригальмоване, в деяких галузях призупинене. Незважаючи на власну багатющу культурну спадщину, більшість українців почувають себе меншовартісними по відношенню до інших розвинених культур. І в час соціо-економічних трансформацій протрібно знову вивести самобутність української культури на світовий рівень.

Просування національного промислового продукту на міжнародному ринку як певного національного бренду є дуже важливим. При позиціонуванні національного промислового продукту на міжнародному ринку як певного національного бренду необхідно звертатись бо традицій українського декоративно-вжиткового мистецтва, як фундаменту національного дизайну. відбувається звернення до народної культури, переосмислення її як джерела натхнення. «Зростання конкуренції на світовому ринку товарів і послуг висуває нові, більш жорсткі вимоги до виробленої продукції, яка має бути не лише бездоганною за якістю, але й гідно репрезентувати національну самобутність країни-виробника. У сучасних умовах стандартів та уніфікованості зростає роль культурних традицій, що ідентифікують і презентують націю серед багатьох народів світу» [4]. І в цьому руслі значимими репрезентантами національної своєрідності світовій спільноті є демонстрація неповторних культурних традиції, мистецтва, архітектури, впізнаваних образів об'єктів українського дизайну у світі.

Країни-лідери конкуренції на світовому ринку використовують етнічні елементи у експортованих товарах,

акцентуючи увагу споживачів на національній приналежності. Звернення до національних мистецьких стилей дозволить долати зазначені проблеми. Так, зокрема, привертає увагу історичний мистецький стиль, який до цих пір є досить актуальним в українському мистецтві, архітектурі, дизайні – українське бароко, необароко.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Тема українського бароко і необароко є багатогранною і різноплановою та досить актуальною в дослідженнях сучасних науковців. Так, В. Піщанська у своїй роботі аналізує традиції використання засад художнього стилю українське бароко в мистецтві під час двох його «хвиль». Розвідки Г. Скляренко присвячені необароковим тенденціям в Українській культурі 1980-х – 2000-х рр. Дослідниця Л. Ордіна в своїх дослідженнях розглядає українське бароко як нове самовідчуття і нове мистецтво. Прояви традицій українського бароко в сучасному етнодизайні інтер'єрів і екстер'єрів розглядає О. Смоляр. У працях В. Даринської прослідковуються ментальні риси в українській бароковій культурі. Проаналізовані дослідження показали, що українському бароко і необароко у різних його проявах не приділяється належної уваги як одному з національних самоіндикаторів і репрезентантів у світі.

Мета статті. Метою статті є осмислення феноменів українського бароко і необароко та проявів небарокових традицій у сучасних архітектонічних видах творчості як національного самоіндикатора у сучасному світі.

Виклад основного матеріалу. Прихід стилю бароко з Італії та його панування на теренах України в період другої половини XVII – кінця XVIII ст. збігся з соціально-культурним піднесенням і національно-визвольною боротьбою українського народу й формування національних рис мистецтва. Бароко, зазвичай,

визначається як загальноєвропейський художній стиль, що поширився в усіх видах мистецтва, зокрема декоративно-прикладному, поетичному, образотворчому, музичному, театральному, архітектурі. Саме тому, як зазначають дослідники, хоча «стилістичні форми бароко специфічні», «йому притаманний особливий синтез мистецтв, коли архітектура, скульптура і монументальний живопис виступали в рівноправній гармонійній єдності» [1, с. 149]. Розвиток культури бароко в Україні виявився чутливим до особливостей національного менталітету. Бароко у всіх європейських країнах породило свої національні школи, тому можна говорити про віртуозність та гедонізм італійського бароко, драматизм іспанського, містицизм німецького, романтизм французького, метафізичність англійського і, нарешті, героїко-стоїтичний дух українського бароко [2]. Зберігаючи головні особливості західноєвропейського бароко (зображення бурхливої дії, контрасти, символи й алегорії, широке застосування декоративних оздоблень), українське бароко мало свої неповторні риси. Вирішальний вплив на формування українського бароко мали: народне мистецтво, народні естетичні смаки та ідеали, що призвело до використання ознак європейського бароко в традиціях вітчизняного народного мистецтва.

В Україні поряд із «високим», аристократичним бароко існувало народне – міщанське, селянське, козацьке. Все це, у свою чергу, визначало багатобарвність, контрастність, мальовничість, засновану на народній основі декоративності і головне – небаченій вигадливості форм. Дослідники українського бароко зазначають, що «декоративність становить одну з найприкметніших ознак українського художнього мислення. І якби бароко не мало б жодних інших заслуг перед українським мистецтвом, воно все одно посіло б почесне місце в його історії лише тому,

що саме йому судилося найповніше передати притаманний українському національному характерові потяг до св'ятковості, поетичності, смак до яскравих барв, рясного рослинного орнаменту» [8, с. 211].

Д. Чижевський дійшов висновку, що «український культурний тип великою мірою формувався під впливом бароко» [14, с. 216], а сучасні автори стверджують про існування «барокового універсалізму» як одного з вищих досягнень української культури [10]. Бароко мало синтетичний характер, охопивши всі галузі духовної культури – архітектуру, літературу, образотворче і прикладне мистецтво, музику, театр. Це був універсальний стиль, особливості якого закономірно і глибоко виявилися в багатьох ланках духовного життя суспільства. На думку дослідників, «українське бароко увібрало в себе увесь багатий досвід європейського мистецтва, примхливо об'єднавши його з власними естетичними засадами, розумінням прекрасного» [5, с. 10].

Пишність і декоративність цього європейського стилю на українському ґрунті набула національних ознак, втративши частину надмірної декоративності та набувши місцевої самобутності. Близьке українцям за духом європейське бароко знайшло сприятливий ґрунт для поширення на українських землях. Проте під впливом місцевих традицій цей стиль так видозмінився, що тепер його неможливо сплутати з ніяким іншим. [15].

Потрібно відзначити, що традиційне декоративно-вжиткове мистецтво є найбільш консервативним по відношенню до новацій зпоміж інших видів мистецтва. І споконічні носії його традицій, які до останнього тримаються за своє, не встояли перед чарівністю стилю бароко. Народні майстри використовували у своїй діяльності барокові композиції та декоративні рішення, що

вплинуло на розвиток різних напрямів традиційного декоративно-вжиткового мистецтва.

Мистецтво України доби бароко, яке формувалось на основі народної естетики в тісному взаємозв'язку з мистецтвом інших країн, являє собою важливий етап у розвитку духовної культури українського народу. Разом із тим, воно є ланкою в розвитку загальноєвропейської культури, становлячи одну з національних шкіл цього великого художнього стилю [3].

Прийшовши на українські терени, бароковий стиль проявився в декоративно-вжитковому мистецтві. Його вплив виявився у гаптуванні (золотому шитві), яке в цей період набуло особливого розвитку, вишивці, художньому металі, різьблені по деревині. Особливо виразно це прослідковується в різьбленні іконостасів. Українські сніцари майстерно вивершували шедеври українського барокового стилю через високий рельєф рослинного орнаменту царських врат, та по всієї площини іконостасу.

На початку ХХ ст. українське бароко в своєму розвитку набуло рис своєрідного українського необароко. Науковці вказують на існування двох «хвиль» українського необароко: перша, модерна, співпала з поширенням українського авангарду (1910-1930-і рр.), друга постмодерна, стала продовженням першої (кінець 1980-поч. 2000-х рр.). На думку В. Личковаха, «єдиний в Україні національно довершений стиль українського бароко є одним із джерел українського авангарду, а останній можна відтак зрозуміти як своєрідне «необароко», що відтворює автентичне бароко не лише за національним духом і художньою метамовою, а й за синтезами західноєвропейської і власне української «культурної душі» модернізму» [6 сс. 103-105].

Необароко «української хвилі» явилось закономірним етапом у розвитку національної традиції, що

на новому історичному етапі виявилось у новому переосмисленні її особливостей через синтез із новими тенденціями українського мистецтва, під зовнішнім впливом європейських культур. На початку та в II пол. XX ст. бароко слугувало, перш за все, джерелом оновлення образності та стилістики, утвердження національної традиції. У сер. 1980-1990-х рр. митці які «підняли нову хвилю» українського необароко, чи не вперше побачили бароко як проблему української культури, що зосередила в собі парадокси національного поступу.

Варто навести хоча б слова одного з авторів «українського стилю» межі XIX-XX ст., архітектора О. Дяченка, який писав: «Якби бароко не було — українці його б витворили... Бароко — це українська стихія, яка наскрізь просякла не лише образотворче мистецтво, архітектуру, меблі, орнамент, одягу, різьбярство, а навіть і пісню, музику, літературу. Бароко — яскравий виразник українського національного обличчя, бароко й українська вдача — синоніми» [16, с. 315].

Таким чином, дослідники наголошують на тому, що українці витворили своє бароко, переробивши західне бароко на свій лад.

«Специфікою українського бароко є та обставина, що тяжіння до античності та міфологічних образів і середньовічної символіки переломлюються в ньому через відновлення традицій Київської Русі; а певні ідеї Реформації засвоюються в контексті ідеалів національно-визвольної боротьби з її героїкою та демократизмом. Ці демократичні тенденції і пов'язують в Україні певні риси бароко (зокрема його декоративність) з особливостями народного мистецтва» [12, с. 180].

Уже понад три століття барокова культура в Україні вважається проявом національної ідентичності та символом української державності. Образно-змістовне наповнення

українського бароко проглядається в іконописі, орнаментах Г. Собачко та П. Власенко, у скульптурах О. Архипенка, творчості Т. Шевченка, графіці Г. Нарбута та його школи, у новій культурі роботи модерністів-новаторів О. Богомазова, О. Екстер, В. Меллера, А. Петрицького, С. Рибак. Українські необарокові традиції, крім мистецтва, проявляються у соціально-політичному вимірі, через розроблені етнодизайнером-графіком Г. Нарбутом ескізи військових мундирів війська Павла Скоропадського, поштові марки, грамоти, листівки УНР, символики карбованців УНР, запропонованого ним Державного Герба – виконаного у стилі козацького бароко.

Орнаментика стилю українського бароко використовувалася для декору архітектурних споруд (Брама Заборовського у Києві), в настінних розписах і різьбленні іконостасів, де популярності набув мотив виноградної лози (Андріївська церква у Києві, архітектор Б. Растреллі). На численних спорудах Києво-Печерської лаври, громадських спорудах Чернігова, соборах і церквах Києва, Мгара, Новгород-Сіверського, Полтави, Сорочинців позначилися риси цього динамічного декоративного стилю. Композиції барокового орнаменту набули розвитку в Україні також у різьбленні на камені та кістці, в оздобленні емалевих виробів, гаптуванні золотом одягу козацької старшини [9]. Мистецтвознавці, теоретики і практики етнодизайну розглядають «бароковість як надчасовий тип культурної свідомості, який не вмер разом із останніми майстрами давнього бароко й продовжує впливати на творчі шукання сучасних митців» [7].

На початку ХХ ст. в Україні йшов пошук національного архітектурного стилю. Виникли два напрями: одним був український необароко, який пропагував архітектор Г. Лукомський, інший – український

модерн, орієнтований на селянську архітектуру, прихильником якого Г. Кричевський.

Творчі пошуки Г. Лукомського вплинули на діяльність архітектора Д. Дяченка, який став провідником необароко як національного українського стилю. Ним створені проекти в стилі українського необароко: будинок земської лікарні в м. Лубнах (1913-1914 рр.), будинок Климова 1913 р., с. Круглики Полтавської області, комплекс Української національної академії (Національний університет біоресурсів і природокористування), м. Київ (1920-1930 рр.).

Традиції мистецького стилю «козацького бароко» проявляються у сучасній архітектурі через білий колір стін, вишукані ліпні орнаменти, більш стримані ніж в класичному бароко, включення бірюзового кольору на тлі позолоти.

Українські необрокові форми в архітектурі почали проявлятися в проектах архітекторів на початку двадцятого століття. Свої задуми в цьому стилі втілювали А. Добровольський, В. Заболотний. Серед найвідоміших проектів: готель «Десна» в Чернівцях, вулиця Хрещатик у Києві.

У II пол. XX ст, під впливом нового керівництва країни, пошуки втілення необарокового стилю в об'єктах архітектурі припиняються.

Здобуття Україною незалежності сприяло відродженню українського необароко в архітектурі і мистецтві по всій Україні. Це відобразилося в проектах архітекторів В. Гречина, В. Тригубова, Д. Яблонського: церква Різдва Богородиці у Києві (1998–2000 рр.), у с. Віта-Поштова (1992-2002 рр), Пантелеймонівська у М. Полтава (2000 р.), Покровська у смт. Гребінки (2001 р.) та ін.

Традиції українського необароко продовжуються і сучасними архітектурно-будівельними компаніями. Як

приклад можна навести монументальні культові будівлі, спроектовані ПП «Творча архітектурна майстерня «Шкrogаль»», Архітектурно-будівельною компанією «Жежерін» та Науково-проектним архітектурним бюро «ЛІЦЕНЗ і АРХ»: храми Св. Миколая (2002 р., с. Чайки Богуславського р-ну Київської обл.), Преображення Господнього (2007 р., Київ, мікрорайон Теремки-2), Ікони Божої Матері Живоносне джерело (1996 р., Київ, масив Південна Борщагівка), Апостолів Петра і Павла (2008 р., Київ, вул. Стеценка), Святої Трійці (1995 р., Тернопіль) [15, сс. 28-29].

Львівський архітектор Роман Сулик займається проектуванням дерев'яних храмів в архітектурних барокових традиціях народного зодчества. У його здобутку проекти 19 дерев'яних храмів споруджених у Львові, Жидачеві та інших містах України.

На тлі політичних та культурних процесів, що мають місце у сучасному українському суспільстві традиції барокової та неobarокової архітектури набувають нового сенсу як символу української державотворчості та незалежності.

У наш час прослідковується взаємодія традицій неobarоко і професійного мистецтва, дизайну, архітектури. Митці й етнодизайнери звертаються до стилю українського неobarоко для створення вірців мистецтва і товарів широкого вжитку, репрезентуючи Україну в світі та підтримуючи українську ментальність.

Український світогляд поєднує західну та східну ментальність, що і відобразилося в українському бароко. Українці надають великого значення своїм почуттям та емоціям, що виявлялося у минулому і виявляється зараз у всьому, до чого докладаються українські руки і душа.

Основними рисами українського художнього мислення були метафоричність та «мудра чуттєвість», що

виражалися в особливій декоративності, яка стала основою художнього світу «козацького бароко». Це надало мистецтву українських майстрів примхливої штучності («штукарства») та безпосереднього милування красою слова чи фарби. Щедре оздоблення та декорування виражало впевненість українця епохи бароко в тому, що людина з'являється на світ для того, щоб примножити красу цього Божого світу. Крім того, краса та розкіш світу матеріального – це не що інше, як відблиск краси та досконалості раю [2].

Твори відомого в світі художника Миколи Стороженка пронизані стилем бароко. У наш час українські дизайнери все частіше звертаються до стилю українського неobaroco. Особливо в цьому плані відзначається індустрія моди та архітектура.

Так, відома українська дизайнерка Ольга Пілюгіна створює гобелени, які є монументально-орнаментальними авторськими творами на основі традицій українського килимарства з характерними рисами українського бароко. В них поєднуються традиції та сучасність. Роботи майстрині демонструються в усьому світові, де відзначають, що українські гобелени є сучасними та стильними. Вони користуються успіхом в як в Україні, так і за її межами.

У вересні 2019 р. у Парижі пройшла масштабна виставка дизайну – салон меблів та декору «Maison & Objet», на якій українські дизайнери заявили про себе. Зокрема, Ольга Селішева і Поліна Веллер із fashion-проектом «Бароко now» продемонстрували незвичайне поєднання елементів українського бароко і футуристичного мінімалізму. У їхніх моделях суконь і корсетів досить виразно проглядаються чітка геометрія форми прикрашена характерними бароковими завитками та орнаментами з рослинними мотивами.

Організатори виставки промислового дизайну «Wanted Design» у Нью-Йорку, Оділь Ено (Odile Hainaut) і Клер Піжула (Clair Pijoulat) відзначили, що «український дизайн іде своїм індивідуальним шляхом: часто у виробництві предметів застосовується ручна праця, використовуються натуральні матеріали. Кілька років тому це стало новим світовим трендом – невеликі мануфактури виробляють дійсно якісні та актуальні дизайнерські предмети. Саме тому ми віримо в перспективи і прогнозуємо підвищення інтересу до українського дизайну не тільки на європейському ринку, а й на американському» [2].

Необарокова стилістика справляє вплив і на творчість українських дизайнерів одягу, які створюють колекції у руслі загальносвітових модних трендів. Прикладом таких інноваційних підходів до модної індустрії є творчість Р. Богуцької, яка «демонструє прихильність до багатого декору, до складних поєднань різнофактурних і різнотектонічних тканин, до нашарувань різнорідних декоративних елементів, використання національних мотивів і традиційних українських способів декорування одягу, як, наприклад, вишивка по шкірі й тканині шовковими нитками та бісером, розпис по шкірі, інкрустація металом, часте використання хутра, шкіри, багато орнаментованих тканин» [11, с. 106].

У розробках колекційного одягу знаної української дизайнерки Олени Даць (Olena DATS) присутній стиль козацького бароко. Барокові мотиви проявляються у формах, орнаментах, флористичних візерунках, текстурних тканинах.

Подібні барокові впливи та запозичення мають не лише естетичний ефект і відлуння у світі, а й сприяють популяризації України та її мистецтва під час модних показів на найвідоміших європейських подіумах. Барокова

стилістика присутня в сучасному одязі українців. Українцям притаманний потяг до ефектного вбрання, видовищності, витонченності, помірності у його кольоровій гамі. Сформоване віками відчуття прекрасного у помірньо-яскравому і соковитому оздобленні одягу, незвичному крої, яскравих аксесуарах демонструє генетичну, металеву схильність українців до сприймання різноманітних проявів необарокового стилю, як споконвічного свого, та намаганням продемонструвати це світу.

Висновки. Українське бароко і необароко мають виразні національні ознаки та вважаються проявом національної ідентичності та символами української державності. Вони є серед основних елементів національної традиції та вирізняють її з-поміж мистецьких шкіл європейських країн і, разом з тим, є частиною європейської культури.

Прояви українського бароко і необароко у сучасних мистецьких творах, архітектурі, об'єктах дизайну гідно репрезентують Україну і українців у культурному просторі світу. Перспективу наших досліджень вбачаємо в аналізі сучасних можливостей використання стилю українського бароко і необароко в сучасному книгодрукуванні, зокрема, дитячої літератури.

Список використаної літератури:

1. Бароко – Мистецтво України: енциклопедія : у 5 т. Київ: «Українська енциклопедія» ім. М. П. Бажана, 1995.
2. Даренська В. Українське бароко як світоглядний стиль. URL: <http://archive.ndiu.org.ua/fulltext.html?id=2820>
3. Казьміна О., Машков В. Стиль бароко – самоствердження української національної самобутності в європейському культурному просторі.

URL:

http://ukrconf.fl.kpi.ua/wpcontent/uploads/2014/12/32. Kaz_mina_Olena_Mashkov_Vitaliy.pdf

4. Корницька Л. Етнодизайн у системі сучасної професійної освіти. Тенденції розвитку вітчизняного дизайну та дизайн-освіти у вимірах сучасності: матеріали Всеукр. наук.-практ. конф., 15–16 листопада 2012 р. Київ . Сс. 65-69.

5. Личковах В. Дивосад культури: Вибрані статті з естетики, культурології, філософії мистецтва. Чернігів: Деснянська правда, 2006. URL: <https://kzref.org/volodimir-lichkovich-divosad-kuleturni-vibrani-statti-z-estetiki.html>

6. Логвин Г. Українське бароко в контексті європейського мистецтва. Українське бароко та європейський контекст. Київ: Наук. думка, 1991. 256 с.

7. Луцкевич Ю. Від бароко до бароко. Художньо-літературна акція, присвячена бароковій культурі XVII-XVIII ст. і необароковим течіям XX століття. Тези доповідей. Київ: НХМУ, 1996. С. 3.

8. Макаров А. Світло українського бароко. Київ: Мистецтво, 1994. 296 с.

9. Найден О. Орнамент українського народного розпису: витоки, традиції, еволюція. Київ: Наукова думка, 1989. 162 с.

10. Ольховик М. «Бароковий універсалізм» в українському художньому мисленні: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філос. наук. Київ, 2005. 16 с.

11. Рудик Л. Необароко у творчості сучасних дизайнерів. Вісник національної академії мистецтв. 2010. Вип. 21. Сс. 100-109.

12. Резвухіна Л. Особливості стилю бароко в декоративно-прикладному мистецтві.

URL:

https://www.researchgate.net/publication/331507535_OSOBLI

VOSTI_STILU_BAROKO_V_DEKORATIVNO
PRIKLADNOMU_MISTECTVI

13. Третяк К. Українське бароко як вираз національної ідеї в архітектурі. Етнічна історія народів Європи. 2001. Вип. 9. Сс. 40-43.
14. Чижевський Д. Сімнадцяте сторіччя в духовній історії України. Хроніка'2000. Український культурологічний альманах. 2000. Вип. 37-38. Сс. 202-216.
15. Товстенко Т. Етновияви в стильових рисах сучасної архітектури Києва. Київ: ІМФЕ ім. М. Т. Рильського. Народна творчість та етнографія, 2010. № 6. Сс. 23-30.
16. Чепелик В. Зародження архітектури українського необароко. Українське бароко: зб. наук. праць. Харків: Акта, 2004. Т. 2. Сс. 269-369.

Anatoly I. BROVCHENKO,

PhD in pedagogical sciences, Associate Professor,
Borys Grinchenko Kyiv University,
Kyiv, Ukraine,
e-mail: a.brovchenko@kubg.edu.ua,
ORCID: 0000-0001-8772-0999

**UKRAINIAN NEO-BAROQUE IN ARCHITECTURAL
FORMS OF CREATIVITY IS ONE OF THE NATIONAL
SELF-IDENTIFIERS**

Abstract. The article reveals the phenomenon of Ukrainian Baroque and neo-baroque and its importance for the self-identification of the Ukrainian ethnos in the conditions of modern socio-economic upheavals, the establishment of Ukrainian statehood, globalization processes and the blurring of national identities. It represents a means of revealing “Ukrainianness” through unique cultural traditions, ethno design in the cruel world of competition between states and nations. The

material presents the peculiarities of the European Baroque artistic style, which penetrated all the types of art and gave birth to its national schools in European countries.

European Baroque, having landed on the fertile soil of Ukraine, under the influence of folk art, aesthetic tastes and ideals, acquired national features, local identity, acquired the name Ukrainian Baroque or Cossack Baroque.

It is emphasized that one of the main features of the artistic creation of Ukrainians is decorativeness and that baroque had a significant impact on Ukrainian culture.

It is noted about the combination of the experience of European art with the originality of the ethnic understanding of beauty in art in the Ukrainian Baroque.

The influence of the Baroque was so strong that even folk art, which is quite conservative, was under its influence.

The article presents the periodicals and features of two “waves” of Ukrainian neo-baroque and their features.

The study indicates that the Ukrainian Baroque is one of the sources of the Ukrainian avant-garde, and can therefore understand the latter as a kind of “neo-baroque”.

There is an opinion that the baroque culture of Ukraine has a three-hundred-year history and many consider it a manifestation of national identity and a symbol of Ukrainian statehood.

Nowadays, Ukrainian Baroque and neo-baroque manifest themselves in modern architecture, decorative and applied arts, design, fine arts as a manifestation of features of national consciousness filled with its own historical experience. The author gives examples of manifestations of Ukrainian Baroque in various types of art in different historical periods. In particular, he focuses on the presence of Baroque in the collections of clothes and furniture of world-famous Ukrainian designers who represent Ukraine at international exhibitions.

Key words: Ukrainian Baroque, neo-baroque, art, design, traditional folk art, architecture, identifier.

References:

1. Baroko – Mystetstvo Ukrainy(1995): entsyklopediia : u 5 t. [Baroque – Art of Ukraine: encyclopedia]: in 5 t. Kyiv: “Ukrainska entsyklopediia” im. M. P. Bazhana [in Ukrainian].
2. Darenka, V. Ukrainske baroko yak svitohliadniyi styl [Ukrainian Baroque as a worldview style]. Available at: <http://archive.ndiu.org.ua/fulltext.html?id=2820> [in Ukrainian].
3. Kazmina, O., Mashkov, V. Styl baroko – samostverdzhennia ukrainskoi natsionalnoi samobutnosti v yevropeiskomu kulturnomu prostori [Baroque style is self-affirmation of Ukrainian national identity in the European cultural space]. Availalbe at: http://ukrconf.fl.kpi.ua/wp-content/uploads/2014/12/32._Kaz_mina_Olena__Mashkov_Vit_aliiy.pdf [in Ukrainian].
4. Kornytska, L. (2012). Etnodyzain u systemi suchasnoi profesiinoi osvity. Tendentsii rozvytku vitchyznianoho dyzainu ta dyzain-osvity u vymirakh suchasnosti [Ethnodesign in the system of modern professional education. Trends in the development of domestic design and design education in modern dimensions]: materialy Vseukr. nauk.-prakt. konf., 15-16 lystopda 2012. Kyiv, 65-69 [in Ukrainian].
5. Lychkovakh, V. (2006). Dyvosad kultury: Vybrani statti z estetyky, kulturolohii, filosofii mystetstva [Miracle garden of culture: Selected articles on aesthetics, cultural studies, philosophy of art]. Chernihiv: Desnianska Pravda. Availale at: <https://kzref.org/volodimir-lichkovah-divosad-kulehuri-vibrani-statti-z-estetiki.html> [in Ukrainian].
6. Lohvyn, H. (1991). Ukrainske baroko v konteksti yevropeiskoho mystetstva. Ukrainske baroko ta yevropeyskyi kontekst [Ukrainian Baroque in the context of European art.

Ukrainian Baroque and the European context]. Kyiv: Nauk. dumka [in Ukrainian].

7. Lutskevych, Yu. (1996). Vid baroko do baroko. Khudozhno-literaturna aktsiia, prysviachena barokovii kulturi XVII-XVIII st. i neobarokovym techiiam XX stolittia [From Baroque to Baroque. Artistic and literary action dedicated to the baroque culture of the XVII-XVIII centuries. and neo-baroque currents of the 20th century]. Tezy dopovidei. Kyiv: NKhMU, 3 [in Ukrainian].

8. Makarov, A. (1994). Svitlo ukrainskoho baroko [The light of the Ukrainian Baroque]. Kyiv: Mystetstvo [in Ukrainian].

9. Naiden, O. (1989). Ornament ukrainskoho narodnoho rozpysu: vytoky, tradytsii, evoliutsiia [Ornament of Ukrainian folk painting: origins, traditions, evolution]. Kyiv: Naukova dumka [in Ukrainian].

10. Olkhovyk, M. (2005). “Barokovyi universalizm” v ukrainskomu khudozhnomu myslenni [“Baroque universalism” in Ukrainian artistic thinking]: avtoref. dys. na zdobuttia nauk. stupenia kand. filos. Nauk. Kyiv [in Ukrainian].

11. Rudyk, L. (2010). Neobaroko u tvorchosti suchasnykh dyzaineriv [Neo-Baroque in the work of modern designers]. Visnyk natsionalnoi akademiyi mystetstv, 21, 100-109 [in Ukrainian].

12. Rezvukhina, L. Osoblyvosty styliu baroko v dekoratyvno-prykladnomu mystetstvi [Features of the Baroque style in decorative and applied art]. Available at: https://www.researchgate.net/publication/331507535_OSOLIVOSTI_STILU_BAROKO_V_DEKORATIVNO_PRYKADNOMU_MISTECTVI [in Ukrainian].

13. Tretiak, K. (2001). Ukrainske baroko yak vyraz natsionalnoi idei v arkhitekturi. Etnichna istoriia narodiv Yevropy [Ukrainian Baroque as an expression of the national

idea in architecture. Ethnic history of the peoples of Europe]. 9, 40-43 [in Ukrainian].

14. Chyzhevskiy, D. (2000). Simnadtsiate storichchia v dukhovnii istorii Ukrainy [The seventeenth century in the spiritual history of Ukraine]. Khronika'2000. Ukrainskyi kulturolohichniy almanakh, 37-38, 202-216 [in Ukrainian].

15. Tovstenko, T. (2010). Etnovyiavy v stylovykh rysakh suchasnoi arkhitektury Kyieva [Ethnophenomena in the stylistic features of modern Kyiv architecture]. Kyiv: IMFE im.

16. М. Т. Rylskoho. Narodna tvorchist ta etnohrafiiia, 6, 23-30 [in Ukrainian].

17. Chepelyk, V. (2004). Zarodzhennia arkhitektury ukrainskoho neobaroko [The birth of Ukrainian neo-baroque architecture]. Ukrainske baroko: zb. nauk. prats. Kharkiv: Akta, 2, 269-369 [in Ukrainian].